určení výbavy R. R., takže klientka obviněného, pokud se týče její zeť L., pouze zprostředkovali doručení konceptu onoho podání, určeného ve skutečnosti R. R. Obviněný tímto činem, stejně jako tím, že neuvědomil advokáta druhé strany o smíru, projevil zřejmou nevážnost k činnosti kolegy advokáta, což stačí k naplnění skutkové podstaty zlehčení cti a vážnosti stavu (viz rozh. č. 128 a 274 dis. Sb. n. s.). V tomto bodě bylo odvolání jako bezdůvodné zamítnuto.

Čís. 381 dis.

Dvouletá praxe, požadovaná § 31, odst. 3 c. ř. s., pokud se týče § 6, odst. 2 zákona čís. 40/1922 Sb. z. a n. jako předpoklad substitučního oprávnění kandidáta advokacie, počíná se teprve ode dne, kdy došlo výboru advokátní komory oznámení ve smyslu § 30 adv. ř.

Podati toto oznámení náleží advokátovi, u něhož vstoupil kandidát advokacie do praxe.

Je porušením povinností povolání, nepřesvědčí-li se advokát při tom, zda oznámení došlo výboru advokátní komory a zda byla oznámenému koncipientovi vyhotovena legitimace ve smyslu § 15 adv. ř., a zaviní-li tím, že za něho tento koncipient intervenoval u sborových soudů, nemaje oné legitimace a bez substitučního oprávnění.

Nezáleží na tom, že tomuto koncipientovi byla dodatečně uznána celá praxe u obviněného advokáta vykonaná.

S hlediska § 9 adv. ř. je bez významu, zda advokát ohrožuje nedbalostí zájmy klientů po stránce hmotněprávní, či po stránce procesuální.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1939, Ds I 103/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání obviněného nelze v žádném směru přiznati oprávnění.

Obviněnému se klade za vinu, že se po dobu několika let nepostaral o substituční legitimaci pro svého koncipienta Dr. L., že ho posílal neoprávněně jako substituta ke sborovým soudům a že mu dovoloval bez substitučního oprávnění intervenovati za sebe i za svého společníka.

Obviněný doznává v odvolání, že sice podepsal přihlášku jmenovaného koncipienta pro výbor advokátní komory, ale že pak nedbal o to, zda a jak byla přihláška advokátní komorou vyřízena. Poněvadž mu Dr. L. nehlásil, že jeho přihláška nebyla výborem advokátní komory vyřízena, spoléhal prý na to, »že věc je v pořádku«. Z těchto vlastních údajů odvolatelových plyne, že nedbalostí zavinil, že Dr. L. intervenoval

u sborových soudů beze substitučního oprávnění, ba vůbec bez oné legitimace výboru advokátní komory, jíž se měl podle § 15 adv. ř. před soudy vykázati. Obviněný přehlíží, že podati oznámení ve smyslu § 30 advokátního řádu, náleží, jak plyne najmě z 2. odst. § 30 adv. ř., advokátovi, u něhož kandidát advokacie vstoupí do praxe (rozh. ze dne 7. prosince 1892, čís. 14.080, Gerichtszeitung 1893, str. 76 a rozh. ze dne 1. května 1902, čís. 5500, Gerichtszeitung 1903, str. 16, Lohsing, Öst. Anwaltsrecht, str. 327), a přehlíží dále, že tímto oznámením musí býti též prokázáno, že u kandidáta advokacie jsou splněny určité podmínky, ustanovené pro zápis do seznamu kandidátů advokacie, takže v záporném případě výbor advokátní komory nebere oznámení na vědomí. Nelze tudíž tvrditi, že by ono oznámení bylo jen úkonem rázu formálního. Za těchto okolností nedostál obviněný své nahoře uvedené povinnosti, pokud podle svého vlastního udání oznámení sice podepsal, ale pak se vůbec nepostaral o to, zda výboru advokátní komory došlo a zda byla Dr. L-ovi legitimace vyhotovena, zvláště když se koncipientská praxe podle § 30 adv. ř. počítá teprve ode dne, kdy oznámení došlo výboru advokátní komory. Uvedené opominutí zakládá proto samo o sobě nedbalost a je tudíž lhostejno, že se napadený nález nevypořádává s otázkou, zda obviněný oznámení, o něž jde, podepsal čili nic. Je též bez významu, čím nedošlo ke skutečnému zapsání Dr. L. v seznamu kandidátů advokacie, a záleží jen na tom, že se obviněný vůbec nepřesvědčil, zda k onomu zapsání došlo čili nic.

Odvolání je též na omylu, pokud dovozuje, že pro předpoklady substitučního oprávnění ve smyslu § 31, odst. 3 c. ř. s., pokud se týče § 6, odst. 2 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. záleží jen na trvání skutečné praxe u advokáta a nikoli na vyhotovení legitimace jakožto průkazu prý jen formálního. Je sice pravda, že § 6, odst. 2 uved. zákona jen praví, že, pokud je ve věcech občanských zákony nařízeno zastoupení stran advokátem, může se advokát dáti zastoupiti kandidátem advokacie, který má hodnost doktora práva a nejméně dva roky praxe u advokáta. Je dále připustiti, že tento posléz uvedený zákonný předpoklad má svou příčinu v tom, že se pro uvedené věci vyžaduje určitý stupeň praktické zkušenosti. Leč s druhé strany plyne z uvedeného již předpisu § 30, odst. 1 adv. ř., že se zmíněná dvouletá praxe počítá teprve ode dne, kdy oznámení o vstoupení kandidáta advokacie do praxe u advokáta došlo výboru advokátní komory (viz Lohsing, Öst. Anwaltsrecht, str. 327 a zmíněné již rozhodnutí v Gerichtszeitung 1893, str. 76), což má, hledíc k určitým podmínkám, uvedeným v cit. ustanovení, význam nejen formální, nýbrž i věcný. Je tedy jasno, že v podání uvedeného oznámení a v opatření příslušné legitimace naprosto nelze spatřovati pouhou formalitu, zvláště když tato legitimace musí býti koncipientem při zakročení u soudu předložena (§ 15 adv. ř.), a že je proto nahoře vytčený názor odvolatelův pochybený. Tím, co uvedeno, padá i námitka, že Dr. L. dříve, než dovršil dvouletou skutečnou praxi u advokáta, intervenoval prý u sborového soudu jen jednou, neboť nerozhoduje trvání skutečného zaměstnání u advokáta, nýbrž jen praxe, krytá oznámením ve smyslu § 30 adv. ř.

Nesprávný je však i další názor odvolatelův, že prý nemůže býti řeči o kárném přečinu porušení povinností povolání, poněvadž usnesením vrchního soudu ze dne 29. dubna 1937 byla celá praxe Dr. L. dodatečně uznána za započitatelnou. Nezáleží na tom, zda byly dotčené intervence Dr. L. v soudních sporech »neplatné a zmatečné«, pokud se týče zda a do jaké míry byla původní procesuální vada uvedeným usnesením vrchního soudu zhojena, nýbrž záleží jen na tom, že v době uvedených intervencí vystupoval Dr. L. jako osoba k zastoupení stran neoprávněná, která v uvedené funkci neměla býti soudem připuštěna a nebyla by bývala připuštěna, kdyby byla soudům zmíněná vada bývala známa. Je zjevno, že zastoupení stran takovou osobou vážně ohrožovalo jejich práva a zájmy, a je v souvislosti s tím, co předesláno, stejně zjevno, že odvolatel, pokud toto ohrožení zavinil z nedbalosti, nehájil zájmy svých stran s onou svědomitostí, jíž mu ukládá ustanovení § 9 adv. ř. S hlediska tohoto ustanovení je bez významu, zda advokát ohrožuje zájmy klientů nedbalostí po stránce hmotněprávní, nebo — jako v souzeném případě — po stránce procesuální. Opačný názor stěžovatelův nemá v zákoně sebe menší oporu.

Došlo-li provinění odvolatelovo vztahující se na tak dlouhou dobu, k vědomosti soudu, je dále nepochybné, že mohlo vyvolati nepříznivé úsudky nejen o obviněném jakožto příslušníkovi advokátního stavu, nýbrž i o tomto stavu vůbec, při čemž je nerozhodné, zda se vrchní soud o tom dověděl jakožto stolice opravná či dohlédací. Kárná rada proto ani nepochybila, pokud v jednání, pokud se týče opominutí odvolatelově spatřovala též kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 382 dis.

Záměrné využití knihovního stavu k uzavření a knihovnímu provedení smlouvy zasahující nedopatřením nezapsané neknihovní vlastnictví třetího za jeho zády a s úmyslným jeho opominutím příčí se povinnosti advokátova povolání, voliti k obhájení a prosazení práv své strany jen cestu zákonnou, i když by snad byla nákladná a svízelná.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1939, Ds II 26/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Vývody odvolání zůstávají nedotčena tato skutková zjištění napadeného nálezu:

J. Ř. uzavřel dne 29. srpna 1931 se svou manželkou F. Ř. směnnou smlouvu, jíž si tito manželé vzájemně postoupili ideální polovinu svých